

ÜLESTÕUSMISAJA IV PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Ap2 ,14a.36-41)

Lugemine Apostlite tegude raamatust:

Neil päevil, kui Püha Vaim valati välja apostlite peale, astus Peetrus üles koos üheteistkümnega. Ta tõstis oma häält ja ütles: "Olgu nüüd kogu Iisraeli rahvas selles kindel, et Jumal on tõstnud Issandaks ja Messiaks sellesama Jeesuse, kelle teie olete risti löönud". Kui nad seda kuulsid, käis neil valu südamest läbi, ning nad ütlesid Peetrusele ja teistele apostlitele: "Mehed-vennad, mida me peame tegema?" Peetrus aga ütles neile: "Parandage meelt ja igaüks teie seast lasku end ristida Jeesuse Kristuse nimesse, et te võiksite saada andeks oma patud ja pälvida Püha Vaimu anni. Sest see tõotus on antud teile ja teie lastele ning kõikidele, kes on eemal - nii palju kui neid Jumal iganes enda juurde kutsub". Ning Peetrus kinnitas neid paljude teiste sõnadega ja manitses neid: "Laske end ära päästa sellest pöörasest sugupõlvest." Aga kes tema sõna kuulda võtsid, need ristiti, ja nõnda lisati sellel päeval nende hulka ligi kolm tuhat hinge. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps23 ,1-2. 3-4. 5-6 R:1)

R: Issand on mu karjane ja mul pole millestki puudust.

Issand on mu karjane ja mul pole millestki puudust.

Haljal aasal ta laseb mul lebada,
vee äärde ta juhatab mind,
seal saan ma puhata, sest tema kosutab mu hinge.

R:

Ta juhhib mind õiget teed, oma nime väel.
Ja kui ma kõnniksin kasvõi surmavarju orus
ei karda ma kurja, sest sina oled minuga,
sinu valitsuskepp ja karjasesau annavad mulle julgust.

R:

Sina katad mulle laua minu vaenlaste nähes,
Sina salvid mu pead lõhnava õliga ja täidad mu karika pilgeni.
Sinu headus ja arm on mu ümber kõik minu elupäevad,
ja ma jään Issanda kotta kogu mu eluajaks.

R:

(Teine lugemine 1Pe2 ,20b-25)

Lugemine püha apostel Peetruse esimesest kirjast:

Kui te käitute õigesti, aga saate selle eest hoope ning neid kannatlikult talute, siis toob see teile armu Jumalalt eneselt. Selle jaoks teid ju ongi kutsutud, sest ka Kristus on kannatanud ja andnud teile eeskuju, et te käiksite tema jälgedes. Tema on

see, kes ei teinud pattu, ega leitud pettust tema suust, kes ei söömanud vastu kui teda söömata. Oma kannatuse aegu ta ei ähvardanud kedagi, vaid jättis kõik tema hoolde, kes ta mõistab õiget kohut. Kristus on omaenese ihus kandnud meie patud ristipuul, et meie võiksime surra patule ja elada õigluses. Tema on see, kelle vermete kaudu olete teie terveks saanud, sest te olite nagu eksinud lambad. Aga nüüd olete teiegi pöördunud oma hingede karjase ja kaitsja poole. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 10 ,14)

Halleluuja. Mina olen hea karjane, ütleb Issand, mina tunnen omasid ja minu omad tunnevad mind. Halleluuja.

(Evangeelium Jh10 ,1-10)

Lugemine Püha Johannese evangeeliumist:

Jeesus ütles oma jüngritele: "Tõesti, tõesti ma ütlen teile: kes ei lähe lambatarasse väravast, vaid tungib sisse mujalt, see on varas ja röövel. Aga kes läheb väravast sisse, see on lammaste karjane. Ja väravavalvur avab temale ja lambad kuulavad tema häält. Tema hüüab oma lambaid nimepidi ja viib nad välja. Ning kui ta on kõik oma lambad välja viinud, siis käib tema nende ees ja lambad tema järel, sest nad tunnevad teda häalest. Aga võõra järel nemad ei lähe, vaid põgenevad tema juurest, sest võõra häält nad ei tunne".

Jeesus rääkis neile tähendamissõna, aga nemad ei mõistnud, mida tahtis ta neile öelda. Siis hakkas Jeesus jälle rääkima ja ütles: "Tõesti, tõesti, ma ütlen teile: Mina olen lammaste värav, kõik, kes on tulnud enne mind, on vargad ja röövlid, kuid lambad ei ole neid kuulnud. Mina olen värav, ja kes minu kaudu sisse läheb, see pääseb ning käib sisse ja välja ja leiab karjamaa. Varas ei tule muu pärast kui ainult varastama, tapma ja hävitama. Aga mina olen tulnud, et teil oleks elu ülirohkesti." See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, ma nägin kord unes, et olin surnud ja seisin taeva värava ees. Värav avati ja seal seisis Jeesus ümbritsetuna inglikooridest. Ootamata ära, mida Jeesus võinuks mulle öelda, haarasin initsiatiivi ja ütlesin sõnad, mida preester enne armulauda missaraamatust iga kord ette loeb: "Issand, ära vaata minu pattude peale, vaid oma kiriku usule!"

Jeesus vaatas mind pahaselt ja pomises habemesse: "Oh jah, jälle üks katoliiklane, ja ikka sama jutuga kiriku usu taha pugemas - ma pole veel ühtegi näinud, kes oleks valmis ise oma tegude eest vastutama..."

Jah, armsad õed ja vennad, meil pole õrna aimugi, kui palju seda kiriku usku üldse on, mis meie patud peaks kinni katma. Sellepärast oleks igal juhul mõistlik arvestada ka sellega, et võibolla tuleb ikka meil enestel oma tegude eest vastutust kanda. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kord pani ühe koguduse preester tähele, et tema kirikus istub üks proua igal jumalateenistusel samal istekohal. Ühel päeval juhtusid nad kiriku eeskojas kokku ja preester ütles prouale tunnustavalt: "Te peate olema tõesti usklik inimene, et ma teid lausa igal jumalateenistusel samal kohal istumas näen." - "Mis usk, mis jama, vastas proua, "orelimuusika on ilus ja sellelt kohalt lihtsalt kuuleb kõige paremini, aga tegelikult olen ma ateist."

Nagu sellest loost võib välja lugeda, ei taga kirikuskäimine ainuüksi veel õndsakssaamist. Kui Jeesus räägib tänases evangeeliumis lambatarast, siis võib selle üsna hästi tema kirikule üle kanda. Lambatara pole ju sugugi alati turvaline paik, sest sinna pääseb mitte ainult karjane, vaid ka hundid, vargad ja röövliid, ja viimased võivad tulla igast küljest üle aia ning mõned lausa lambanahas.

Lamba perspektiivist vaadatuna tuleb igatahes tähelepanelikult kuulata ja võtta tõsiselt Jeesuse sõnu, et tema on lammastele värav - värav, mille kaudu pääseb tarasse varjule, kuid mida saab samuti kasutada kiiresti välja pääsemiseks, kui röövliid ja vargad tara sees kasuka kallale kipuvad. Väljaspool tara saab vähemalt loota omaenda väledatele jalgadele. Nii palju suudab ka linnainimene tänapäeval lammaste elust aru saada.

Kuid mida tahab Jeesus siiski öelda kujundiga, et tema on värav? Kas on siis Kristuse enda kirik tõesti sedavõrd ohtlik paik, et selle eest tuleb usklikke lausa hoiatada? Kui kiriku ajalukku süüvida, siis päris turvaline koht pole see tõesti kunagi olnud, ikka on seda kõigutanud võimuambitsioonid nii seest- kui väljaspoolt. Nii mitmedki kuningad ja vürstid on jõuga kirikuriigi valdused enda kätte haaranud, ning ka kirik ise on kutsunud üles ristisõtta, müünud patukustutuskirju ja pidanud silmas rohkem hierarhia kui kirikuliikmete vajadusi. Kahjuks kannatavad selle puuduse all kõik inimeste kätte usaldatud institutsioonid.

Seeläbi saabki selgemaks, miks Jeesus tahab selle lambatara-kujundiga meid ühtviisi nii hoiatada kui ka üles kutsuda ja julgustada. Mina olen lammaste värav - see tähendab, et kui usk Kristusesse kui meie isiklikku õnnistegijasse on kadunud, siis pelgalt kirikusse uskumine moonutab Jeesuse õpetust tundmatuseni. Kirik võib olla meie teadvuses endalegi märkamatult mandunud üksnes siinilmseks organisatsiooniks, toredaks kontserdipaigaks,

või kooskäimise kohaks seltskonna või maitstva bratwursti pärast. Kui see tõesti on nii läinud, siis on kirik kaotanud oma olemusliku mõtte. Nojah, tuleb tunnistada, et eks mulle endalegi meeldib pärast teenistust sõprade seltsis kohvi juua või bratwursti süüa nii nagu teilegi, kuid ei tohi unustada, et Jeesus pole seda sakramendina seadnud, vaid tema töötustest saame osa siis, kui ta ilmutab end meile leiva ja veini kujul pühal Missal.

Usk Jumalasse on värav selle maailma kaduvusest igavikku, värav mõttetusest kõrgema mõistuse poole... kuid uskumine, nagu me teame, ei ole üldse lihtne ülesanne. Jumalasse uskumine tähendab, et me peame üritama elada tema kui maailma Looja poolt ilmutatud reeglite järgi, aga samas ikkagi selles maailmas, kus tuleb arvestada ka ka huntide, röövliste ja varaste olemasoluga. Sellepärast me peamegi oskama näha Jeesuses väravat, et olla kodus nii kirikus kui sellest väljaspool. Aamen.